

נדה מא

א"ר יוחנן: ומודה רבי שמעון בקדשים - שאינו קדוש

חיזוק לדברי ר' יוחנן: תניא דמסייע ליה לר' יוחנן: ... **יכול שאני מרבה את הרובע... ויוצא דופן. ת"ל זאת**

מאי לאו - יוצא דופן דקדשים?

דחייה: אמר רב הונא בריה דרב נתן: לא יוצא דופן דבכור.

קושי: בכור - **מפטר רחם** נפקא!

קושי על הקושי ובכך דחייתו: אלא מאי - דקדשים? **מאנו אנו** נפקא!

האי מאי? אי אמרת בשלמא דקדשים - היינו דאצריכי תרי קראי,

- חד - לבהמת חולין דאוליד דרך דופן ואקדשה,
- וחד - לבהמת קדשים דאוליד דרך דופן, וקסבר ולדות קדשים בהוייתן הן קדושים.

אלא אי אמרת דבכור - **מפטר רחם** נפקא!

חיזוק לדחיית הקושי: הכי נמי מסתברא, מדקתני **הרובע והנרבע והמוקצה והנעבד והכלאים**

הני מהכא נפקא? מהתם נפקא!

מנ הכהנה	להוציא הרובע והנרבע
מנ הכקר	להוציא את הנעבד
מנ הציא	להוציא את המוקצה
ומנ הציא	להוציא את הנוגח
שור	פרט לכלאים
או עז	פרט לנדמה

אצטריכו תרי קראי,

- חד - לבהמת חולין
 - וחד - לבהמת קדשים
- הכא נמי - איצטריך תרי קראי.

ויקרא פרק א פסוק ב

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם:

ויקרא פרק כב פסוק כז

שור או כשב או עז כי יגלד והיה שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לה':

המקשה שלשה ימים, ויצא ולד דרך דופן - הרי זו יולדת בזוב	ורבי שמעון אומר: אין זו יולדת בזוב.
ודם היוצא משם - טמא	ורבי שמעון מטהר

קושי על הברייתא: בשלמא רישא - רבי שמעון לטעמיה, ורבנן לטעמייהו, אלא סיפא - במאי פליגי?

תירוץ 1: אמר רבינא: כגון שיצא ולד דרך דופן ודם דרך רחם, ואזדא ר' שמעון לטעמיה ורבנן לטעמייהו.

קושי: מתקיף לה רב יוסף: חדא - דהיינו רישא, ועוד, משם - מקום ולד משמע!

תירוץ 2: אלא אמר רב יוסף: כגון שיצא ולד ודם דרך דופן, ובמקור מקומו טמא קמיפלגי, מר סבר - מקור מקומו טמא, ומ"ס - מקור מקומו טהור.

תירוץ 3: אמר ר"ל: לדברי המטמא בדם מטמא באשה, לדברי המטהר בדם - מטהר באשה.

דעה חולקת על ריש לקיש: ור' יוחנן אמר: אף לדברי המטמא בדם - מטהר באשה.

מקור לדעת ר' יוחנן: ואזדא ר' יוחנן לטעמיה, דאמר רבי יוחנן משום ר"ש בן יוחי: מנין שאין אשה

טמאה עד שיצא מדוה דרך ערותה - שנאמר **ואיש אשר ישכב את אשה זונה את ערותה את**

מקורה הערה - מלמד שאין אשה טמאה עד שיצא מדוה דרך ערותה.

